

Sebők Zsigmond:
KARÁCSONYESTÉN

Hóbunda van a háztetőn, hótakaró a földön, jégcsap az ereszen, jégvirág az ablakon – és öröm az emberek szívében.

Karácsony estéje van ma.

Erről csicsereg a gyermek ajka, erről susog a fenyőerdő, erről zeng a harangszó.

Karácsony estéje.

Szárnyak repesnek a levegőben, angyal száll házról-házra. Ahol világos ablakot lát, oda beropül. Oda is, ahol kicsi az ablak, oda is, ahol nagy tükörüvegből való. Oda is bekocogtat, ahol sötét van, ahol olyan szegény emberek vannak, hogy nem telik gyertyára.

Annak a három kislánynak, kiről mesém szól, szintén nem gyújtottak karácsonyestén gyertyát. Édesanyjuk betegen feküdt, atyjuk messze járt, nem jöhetett haza karácsonyra.

Nagyon szegényes kis szobában laktak. Egyetlen csöpp ablaka volt s a lányok azon néztek ki a havas utcára szomorúan.

– Ma nem jön el hozzánk a Jézuska – mondotta Kata.

– Miért nem? – kérdezte Ilonka.

– Mert máskor ilyenkor már itt szokott lenni.

– De igen, eljön – mondotta Terka –, bizonyosan eljön.

– Ki mondotta?

– Senki, de tudom, hogy a jó Isten ránk is gondol.

Alig mondta ezt Terka, kocogás hallatszott az ablakon. A kis lányok összerezzenek és mindnyájan egyre gondoltak. Boldogan susogták :

– Itt van! A jó Isten reánk is gondolt!

*

Fényes palotában egy szöszeke kis lány betegen feküdt. Csöndesen aludt párnáin, édesanyja mellette őrködött és imádkozott.

– Én édes Istenem, gyógyítsd meg az én kis lányomat!

A lányka egyszerre felnyitotta a szemét.

– Mamám – szólt –, látta?

– Kit, Irénkém?

– Azt a fiúcskát, aki idebenn volt.

– Nem láttam.

– Pedig itt volt. Itt állt az ágyam fejénél. Fehér ing volt rajta, mely a hátán kissé kidudorodott. Azt hiszem, hogy szárnyacskái voltak s azt az ing alá rejtette.

– Lehetséges, gyermekem. És mit mondott?

– Azt mondta: Irénke, karácsony estéje lesz ma, eljövök hozzád, hozok neked szép karácsonyfát, sok játékot.

– Óh, kis lányom, bár az egészségedet is visszahozná!

Irénke mosolygott.

– Mamácskám, azt is megígérte. Azt mondta, ha megteszem a kívánságát, meggyógyít engem. Kérdeztem, mi a kívánsága? Erre a fülemhez hajolt és megszűgta.

– Mit kívánt, kis lányom? – kérdezte a mama.

– Csak akkor mondhatom meg, mamácskám, ha itt lesz a karácsonyfa.

E percben csöngettek. A szomszéd szoba ajtaja megnyílt és tündéri fényességben ott állt a közepén a karácsonyfa. Alatta tömérdek játék.

A beteg lányka anyja nyaka köré fonta karjait.

– Most már megmondhatom, mamám, mit kívánt az angyalka. Ezt mondta: Itt a közelben lakik három szegény kis lány, édesanyjuk beteg, atyjuk messze van, szobácskájuk hideg. Tudom, ismered őket. Hívd el ma este a lánykákat a karácsonyfához és oszd meg velük az ajándékokat. Hivassa el, mamám, a lánykákat!

– A szívedben lakik az az angyal, aki ezt tőled kívánta – gondolta a mama.

Ezzel tüstént elküldötte a libériás inast a három lányért, beteg anyjuknak pedig küldött meleg ételt, meleg ruhát, tüzelőt, pénzt orvosságra.

Az inas volt az, aki a kis ablakon kocogtatott.

*

A három kislány sietve ment a palotába. Mikor az ablaka alá értek, meglátták a tündöklő karácsonyfát.

– Ugye, hogy gondolt reánk a jó Isten! – mondotta Terka.

Mikor beléptek a palotába, ott nagy volt az öröm. Az orvos éppen akkor jelentette ki, hogy Irénke meggyógyult.

Az angyalka teljesítette ígéretét.

A három lány álmában sem látott olyan karácsonyfát, amilyent itt látott. Hát a sok ajándék! Nem hittek a fülüknék, mikor Irénke azt mondotta, hogy ez is az övék, az is az övék!

Hóbunda van a háztetőn, hótakaró a földön, jégcsap az ereszen, jégvirág az ablakon és öröm az emberek szívében.